

[Flemming Jensen]

rer dem. Så kan man også sige, at man har en klar fornemmelse – desværre er imperiet jo ret lukket – af, at skolerne, hvordan de end er organiseret, påvirker eleverne på en måde, som ikke er acceptabel over for folk, der måske i forvejen er svage. Det er måske også den risiko, som afspejler sig i den udprægede skepsis, som Sammenslutningen af Sociale Udvalg har vist i den senere tid.

Det er for øvrigt folk af mange partifarver, som deler denne voksende skepsis og føler, at der er noget galt, også når det er vanskeligt at få konkrete oplysninger.

Lad mig citere Ishøjs socialdemokratiske borgmester – jeg antager da, at han er socialdemokrat – Per Madsen, der til Dagbladet den 24. februar 1983 bl.a. siger, at han vil opfordre sine kolleger til at være opmærksomme over for Tvindskoler, Tvindbygninger eller Tvindskibe, der måtte være beliggende i deres kommune. Han slutter: »Tvind trænger til at blive set efter i sømmene.«

Baggrunden var her Tvinds erhvervelse af en ejendom i kommunen. Det kunne have været mange andre ting, forskellige kursusaktiviteter eller f.eks. udenrigsministerens svar til hr. Knud Lind af 16. marts 1983 på spørgsmål nr. S 811 (sp. 8737), hvori det oplyses, at ministeren har bistået – undskyld ministeriet, for det er da forhåbentlig ikke ministeren personlig – ved 367 hjemsendelser af deltagere i Tvindprojekter, de hjemsendelser, der blev kaldt proportionsforvrængning. Jeg vil gerne understrege, at det er de rejser og de projekter, som svage unge er sendt til med social velsignelse. Normalt vil man sige, at én af den slags hjemsendelser var mere end rigeligt. Hvorledes skal nogen i Danmark kunne føre kontrol med, at alt går rigtigt til på disse rejser? Hvorledes skal nogen kunne påtage sig et ansvar? Mange af de unge, som står af, taler åbent om mangelfuld undervisning, om utilstrækkelig forplejning eller direkte frygt for rejseformen. Som noget, der understreger lukketheden i disse projekter, må jeg nævne udenrigsministerens problemer ved i nogle tilfælde overhovedet at få skolerne til at opgive adresser på elevernes pårørende. Det er selvfølgelig slemt, at disse redningsaktioner kan være kostbare, men det er værre, at de udsætter børn og unge for alvorlige problemer, og at de skaber et negativt billede af Danmark adskillige steder. Et citat fra svaret igen:

»Repræsentationernes dårlige erfaringer er bl.a. indhøstet i forbindelse med adskillige tilfælde af vold, hærværk, tyveri, brugstyveri og hashmisbrug fra elevside.«

Ekstra Bladet skriver i sin leder den 9. marts 1983 bl.a.:

»Tvind er et eksempel på den åbne og liberale danske undervisningslovgivning, hvor nøgleordet er frihed. Tvind kvitterer med lukkethed og tvang...«

Nu tager jeg naturligvis ikke enhver avisleder for den åbenbarede sandhed, men det forekommer mig, at denne leder bærer rigtighedens præg. Tænk blot, hvad man har kunnet se af overskrifter. Jeg tager nogle enkelte: »4 Tvindledere blev i går sigtet for illegalt at have skjult 10 udenlandske elever på skolerne.« (B.T. 4. marts 1983). Tvind har selvfølgelig et svar, et meget klart svar, at det faktisk kun drejer sig om to, og det skyldes en forveksling. Det sidste skal jo nok gøre det bedre! Eller B.T. fra 5. marts 1983, der fortæller om den særegne åbenhed om et telex til skibet »Lillebjørn«, et telex, der åbenbart skulle helt eller delvis tilintetgøres. Eller at det åbenbart var umuligt for Ekstra Bladet at komme i kontakt med Tvindgrundlæggeren 9. marts 1983.

Hvor megen sympati man end kunne have haft for den oprindelige tanke med de skoler, der vekslede mellem teori og praksis, og hvor stort et behov der end kunne være for sådan noget, der satte unge i gang, der havde problemer, må jeg vist have lov til at sige, at Tvinds metoder og den omtale, de har givet anledning til, er af en sådan karakter, at de, som hr. Ole Vig Jensen sagde det – og jeg citerer igen, det er en fornøjelse at kunne gøre det to gange fra én tale af en radikal ordfører – påfører det øvrige samfund unødige vanskeligheder og problemer og dermed kan undergrave vor fri skolelovgivning.

Det er åbenbart ikke nemt at få alting frem bl.a. fra udenlandsrejserne, der finansieres af de kommuner, som endnu vil være med. Måske kunne man få det frem, hvis f.eks. – og det kunne man da overveje, hvis nogen ellers hører det uden for denne sal – Sammenslutningen af Sociale Udvalg foranstaltede en høring, hvor alle parter kunne komme og sige, hvad de egentlig havde haft af oplevelser.

Når vi fra konservativ side stiller os kritiske over for meget af det, der sker i Tvinds